

W skrócie Naturgy uważa, że nie można stwierdzić zgodności z prawem uzasadnienia decyzji o wszczęciu postępowania, jeżeli nie odwołuje się ona ani do analizy porównywalności wymaganej przez orzecznictwo w celu uzasadnienia selektywnego charakteru pomocy, ani nie zawiera, nawet zwięzłego, przedstawienia, choćby wstępnego, powodów, dla których na podstawie tej analizy porównywalności sporny środek miałby być selektywny. Sąd nie może zgodnie z prawem powoływać się na tymczasowy charakter decyzji o wszczęciu postępowania w celu zastosowania błędnego kryterium uzasadnienia. W szczególności, biorąc pod uwagę, że decyzja o wszczęciu postępowania dotyczy środka w trakcie wdrażania, który z tego względu wywołuje istotne skutki prawne dla jego beneficjentów, Sąd powinien był zobowiązać Komisję do przedstawienia uzasadnienia zgodnie ze standardami ustanowionymi w orzecznictwie dotyczącym selektywności, nawet gdyby miało być ono krótkie i prowizoryczne.

2. Drugi zarzut odwołania, oparty na naruszeniu prawa przy dokonywaniu oceny zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE w kontekście selektywnego charakteru spornego środka

Naturgy uważa, że wniosek z przeprowadzonego przez Sąd badania dokonanej przez Komisję scharakteryzowania selektywności spornego środka narusza prawo. Naturgy uważa, że Sąd nie tylko naruszył prawo wobec stwierdzenia, że kryteria prawne kontroli selektywnego charakteru środka są różne w zależności od tego, czy dany środek jest przedmiotem analizy przed czy po wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, lecz także naruszył prawo poprzez przeniesienie ciężaru dowodu i niedokonanie stwierdzenia, że Komisja popełniła błąd, gdyż stwierdziła, na podstawie uzasadnienia decyzji o wszczęciu postępowania, że sporny środek jest selektywny, lub nie wykazała selektywności środka w sposób wymagany prawem.

(¹) Dz.U. 2018, C 80, s. 20.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale (Włochy) w dniu 22 listopada 2021 r. – postępowanie karne przeciwko E.D.L.

(Sprawa C-699/21)

(2022/C 73/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte costituzionale

Strona w postępowaniu głównym

E.D.L.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania (¹) odczytywany w świetle art. 3, 4 i 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wykonujący nakaz organ sądowy, który uważa, iż przekazanie osoby cierpiącej na poważną, przewlekłą i potencjalnie nieodwracalną chorobę mogłoby narazić ją na niebezpieczeństwo doznania poważnego uszczerbku na zdrowiu, musi zwrócić się do wydającego nakaz organu sądowego o przekazanie informacji pozwalających wykluczyć istnienie takiego ryzyka i jest zobowiązany odmówić przekazania, jeżeli nie uzyska takiego zapewnienia w rozsądnym terminie?

(¹) Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale (Włochy) w dniu 22 listopada 2021 r. – postępowanie karne przeciwko O.G.

(Sprawa C-700/21)

(2022/C 73/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte costituzionale

Strona w postępowaniu głównym

O.G.

Pytania prejudycjalne

- a) Czy art. 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ⁽¹⁾, interpretowany w świetle art. 1 ust. 3 tej decyzji ramowej i art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), stoi na przeszkodzie przepisom, takim jak przepisy prawa włoskiego, które – w ramach postępowania w sprawie europejskiego nakazu aresztowania mającego na celu wykonanie kary lub środka zabezpieczającego – wykluczają w sposób bezwarunkowy i automatyczny, by wykonujące nakaz organy sądowe mogły odmówić przekazania obywateli państw trzecich, którzy przebywają lub mają miejsce zamieszkania na terytorium danego kraju, niezależnie od więzi łączących ich z tym terytorium?;
- b) w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, na podstawie jakich kryteriów i przesłanek należy uznać, że więzi te są na tyle istotne, iż wymagają od wykonującego nakaz organu sądowego odmowy przekazania?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 190, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Luksemburg) w dniu 1 grudnia 2021 r. – GV/Caisse nationale d'assurance pension

(Sprawa C-731/21)

(2022/C 73/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: GV

Druga strona postępowania: Caisse nationale d'assurance pension

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności art. 18, 45 i 48 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii ⁽¹⁾ sprzeciwiają się przepisom prawa państwa członkowskiego, takim jak art. 195 luksemburskiego kodeksu zabezpieczenia społecznego i art. 3, 4 i 4–1 ustawy z dnia 9 lipca 2004 r. o skutkach prawnych niektórych związków partnerskich, ze zmianami, które to przepisy uzależniają przyznanie pozostałemu przy życiu partnerowi, w przypadku związku partnerskiego zawartego i zarejestrowanego w sposób zgodny z prawem w państwie członkowskim pochodzenia, renty rodzinnej, należnej z racji wykonywania działalności zawodowej przez zmarłego partnera w przyjmującym państwie członkowskim, od wymogu wpisu związku partnerskiego do rejestru prowadzonego przez to państwo w celu zweryfikowania, czy spełnione są wymogi materialne przewidziane przez prawo tego państwa członkowskiego dla uznania związku partnerskiego i zapewnienia jego skuteczności wobec osób trzecich, podczas gdy przyznanie renty rodzinnej pozostałemu przy życiu partnerowi w przypadku związku partnerskiego zawartego w przyjmującym państwie członkowskim jest uzależnione od jednego tylko warunku, a mianowicie od tego, by związek partnerski został zawarty i zarejestrowany w tym państwie w sposób zgodny z prawem?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 141, s. 1.